

Sygn. akt ***IIK 212/13 (1 Ds. 350/13)***

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 11 grudnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Sylwia Sobczak-Pizuch

po rozpoznaniu sprawy

G. K.

syna S. i H. z domu N.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że

w dniu 24 stycznia 2013 roku we W. kierował samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...) jadąc pl. (...) nie stosując się w ten sposób do orzeczonego przez Sąd Rejonowy Wrocław Śródmieście sygn. IIK 614/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązującego do 28 sierpnia 2013 roku

tj. o czyn z art. 244 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżonego **G. K.** za winnego popełnienia czynu, opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 23 do 24 stycznia 2013 roku;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt: II K 212/12

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2013r., w godzinach popołudniowych, na pl. (...), funkcjonariusze Policji zatrzymali do kontroli kierowcę prowadzącego samochód m-ki V. (...) nr rej. (...). Przyczyną tej kontroli był brak lewego bocznego lusterka przy w/w samochodzie. Kierowcą pojazdu okazał się G. K., zam. W. ul. (...). Po sprawdzeniu w (...) policjanci ustalili, że wyrokiem tut. Sądu w sprawie II K 614/12 został orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązujący do dnia 28 sierpnia 2013r. G. K. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, wynik tego badania to 0,00 mg/l. W związku z powyższym samochód przekazano żonie oskarżonego, a on sam został zatrzymany.

dowód - wyjaśnienia osk. k. 13/v

- zeznania św. T. K. k. 17/v

- protokół zatrzymania osoby k.2

- protokół badania na zawartość alkoholu k.4

Oskarżony G. K. ma 32 lata. Jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 6 i 11 lat. Wykształcenie ma zawodowe, jest mechanikiem pojazdów samochodowych. W przeszłości leczył się odwykowo z powodu uzależnienia od narkotyków. Był uprzednio wielokrotnie karany sądownie, w tym m.in. wyrokiem tut. Sądu z dnia 25 lipca 2012r. w sprawie II K 614/12 za czyn z art. 178a § 1 k.k., którym orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Obecnie oskarżony przebywa w Areszcie Śledczym we W., gdzie odbywa karę pozbawienia wolności z wcześniejszego wyroku.

dowód: - wyjaśnienia osk. k. 13-13/v, 73

- dane o karalności k. 23-24

- odpis wyroku k. 27

- inf. z bazy danych PESEL i (...) k.69

W związku z tym, iż w sprawie zachodziły wątpliwości co do stanu poczytalności G. K. został on, już na etapie postępowania przygotowawczego, poddany badaniom przez biegłych lekarzy psychiatrów. Na podstawie przeprowadzonego badania stanu psychicznego oskarżonego biegli stwierdzili, iż oskarżony nie cierpi i nie cierpiał w krytycznym czasie na zaburzenia psychiczne w rozumieniu psychozy, i że nie jest on upośledzony umysłowo. Zdaniem biegłych, fakt że w przeszłości oskarżony odurzał się narkotykami z objawami uzależnienia do roku 2010, kiedy to był leczony odwykowo, i że obecnie pozostaje w abstynencji nie ma znaczenia przy ocenie jego poczytalności w przedmiotowej sprawie. Biegli stwierdzili, że uwzględniając rodzaj i okoliczności czynu zarzucanego G. K., w krytycznym czasie miał on zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem - nie zachodzą względem niego warunki z art. 31 § 1 i § 2 kk.

dowód: - opinia sądowo – psychiatryczna k. 29-31

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego G. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, oświadczając jednocześnie, że nie będzie składał wyjaśnień, gdyż wszystko jest jasne, iż on jechał tym samochodem mając zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony dodał, że bardzo tego żałuje. (k. 13/v)

Na rozprawie oskarżony także przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu i oświadczył, że nie ma co wyjaśniać, bo postąpił źle. Podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia, a na pytania Sądu podał, że był karany za jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości i dlatego został orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Stwierdził, że w dacie tego czynu i wyroku za ten czyn miał prawo jazdy, ale dokumentu tego nigdy nie oddał, a później prawo jazdy zaginęło mu i nie wyrobił nowego, bo wiedział o orzeczonemu wobec niego zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych. Dodał też, że gdy jechał samochodem w dniu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy robił to wbrew orzeczonemu zakazowi, który jeszcze obowiązywał. Oświadczył przy tym, że nie często jeździł wówczas samochodem, ale zdarzało się. (k.74)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie głównej, albowiem w wyjaśnieniach tych oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podając przy tym, że jechał samochodem wbrew orzeczonemu wobec niego zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zdaniem Sądu wyjaśnienia te, są szczere, spójne i w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, tj. głównie zeznaniami świadka, danymi o karalności oraz załączonym odpisem wyroku.

Kluczowe znaczenie w sprawie miały zatem wyjaśnienia G. K., zeznania świadka oraz wspomniane wyżej dane o jego karalności, akta tut. Sądu w sprawie II K II K 614/12 i odpis wyroku w tejże sprawie. To na tych dowodach oparł się Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie.

Oceniając zeznania świadka T. K., Sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności. Zeznania te są bowiem jasne, logiczne, pozbawione ubarwień i wewnętrznych sprzeczności.

Sąd w pełni dał wiarę także dowodom z dokumentów, w szczególności: protokołom zatrzymania oskarżonego i poddania go badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, czy informacjom z bazy danych PESEL i (...). Absolutnie wiarygodny był także wyrok w sprawie II K 614/12 i akta tejże sprawy oraz dane o karalności oskarżonego.

Jako wiarygodną Sąd ocenił również opinię sędowo- psychiatryczną sporządzoną przez biegłych lekarzy psychiatrów. W ocenie Sądu została ona sporządzona w sposób rzetelny i fachowy przez osoby do tego powołane, posiadające odpowiednie kwalifikacje i wiedzę specjalistyczną w tym zakresie, a przy tym obce dla stron, a więc nie zainteresowane wynikiem niniejszego postępowania, z wykorzystaniem wszelkich dostępnych środków pozwalających na wydanie wniosków w niej zawartych, które to wnioski są logiczne i jasne.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie ujawnionych w sprawie okoliczności i analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do wniosku, że G. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, uznając, że zachowaniem swym wyczerpał on znamiona czynu z art. 244 k.k. Oskarżony, działając świadomie, wiedząc – jak sam przyznał (k.74) – o orzeczonym wobec niego zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, wiedząc też, że w dacie czynu zakaz ten nadal obowiązywał, kierował samochodem, przez co w sposób ewidentny naruszał ten zakaz nie stosując się do niego. Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu nie budziły zatem wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności za przypisaną mu przestępstwo Sąd baczył, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się oskarżony. Sąd uznał, że wymierzona kara czynić będą zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 k.k. W przekonaniu Sądu, kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełni także stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego i będzie mu unaoczniać naganność jego zachowania oraz zapobiegnie lekceważeniu przez oskarżonego porządku prawnego w przyszłości. Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara, ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, będzie pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Podstawowym kryterium orzekania kary w ramach prewencji indywidualnej jest przede wszystkim osobowość sprawcy, a w szczególności stopień jego zawinienia, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a także relacja między charakterem popełnionego przez niego czynu, a potrzebami w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę znaczną szkodliwość społeczną przypisanego oskarżonemu czynu, uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego oraz fakt, że w rzeczywistości takie zachowanie oskarżonego nie było incydentalne, gdyż – jak sam przyznał – „nie było to często, że jeździł wówczas samochodem, ale zdarzało się” (k. 74), co świadczy o wysoce lekceważącym stosunku oskarżonego do orzeczonego wobec niego przez Sąd zakazu.

Mając na uwadze całość okoliczności wpływających na wymiar kary Sąd uznał, że orzeczona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i będzie w wystarczającym stopniu dolegliwa, a jednocześnie, że taki wymiar kary jest niezbędny dla osiągnięcia jej celów, tak w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, bacząc przy tym na fakt, iż oskarżony był w przeszłości karany sędownie, i że przypisanego mu występku dopuścił się - jak wynika z danych o

karalności - w okresie próby wyznaczonym przynajmniej dwoma wyrokami tut. Sądu, sygn. akt V K 1856/11 i II K 614/12 (k.24), uwzględniając jego lekceważący stosunek do orzeczonego zakazu oraz to, że obecnie G. K. odbywa karę pozbawienia wolności, Sąd doszedł do wniosku, że brak jest podstaw do tego, by przypuszczać, że zachodzi wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Jednocześnie też, biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej okoliczności, jak też ustawowe zagrożenie, nie sposób zdaniem Sądu uznać, by orzeczona kara pozbawienia wolności była rażąco surowa.

Uznając, iż obecnie uiszczenie kosztów sądowych przez G. K. byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną i majątkową oraz fakt, iż obecnie jest on pozbawiony wolności, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia tychże kosztów.